

Hồi 38

Lòng Trinh Đản Nữ

Càng lạ lùng hơn nữa là chưởng phong của lão già không cuốn theo một chút khí độc nào như chàng thâm tướng. Còn đang ngơ ngác, tiếng Ngũ Độc Thần Quân lại vọng lên:

- Hãy đỡ tiếp chiêu thứ hai này nhé!

Lần này lão dùng chỉ điểm tấn công. Tử Lăng không chút hoang mang, khẽ đưa hữu chưởng túm nhẹ chỉ phong của lão lại.

Lần này chỉ phong của lão Động Chủ bị hóa giải một cách dễ dàng. Chẳng những thế kinh lực thặng dư của Tử Lăng còn đẩy ngược lão ta thối lui lại mấy bước.

Tiếng Truyền Âm Nhập Mật của Nhất Thốc Dã Tẩu lại vang vang bên tai chàng trai trẻ:

- Nay cậu! Hãy cố gắng đề phòng âm mưu thâm độc của lão ta trong chiêu thứ ba này.

Chẳng cần cần dặn, sau bao lần chiến đấu gay go, Tử Lăng cũng thừa hiểu kế dụ địch sâu độc của đối phương, chàng gạt đầu ra hiệu rằng chàng sẵn sàng để tâm đối phó.

Thình lình, Ngũ Độc Thần Quân vụt cười lên sáng sặc như đèn:

- Còn lại một chiêu cuối cùng, ngươi hãy nếm thử môn ám khí của lão phu này nhé.

Nói đoạn, lão ta cho tay vào lòng, rút ra một môn ám khí cầm chắc trong tay, chực sẵn để phóng vào người Tử Lăng.

Bầu không khí trở nên cực kỳ căng thẳng, chàng trai trẻ ấy hiên ngang sau khi thoắt qua đôi mắt dày đặc sát khí của lão già, chàng biết số phận mình sẽ phó mặc rủi may vào môn ám khí vô cùng hiểm độc này. Linh tính như gọi chàng nhớ lại một chiêu tuyệt học Đản Chỉ Thần Thông trong Mai Châu Bửu Lục.

Chàng liền chuẩn bị sẵn sàng để kịp thời đối phó.

Tiếng oang oang của Ngũ Độc Thần Quân lại vang lên:

- Nhãi con! Hãy cẩn thận chống đỡ đi nhen.

Nhanh như chớp, Tử Lăng vội vã tung mạnh chiêu Đàn Chỉ Thần Thông vào đối phương, một mặt chăm chú nhìn vào tay lão già đề phòng ám khí được tung ra, chàng liệu tìm phương né tránh.

Thình lình...

Một tiếng thét như xé màng tai, cô bé Hoa Trung Tú đang bị thương, nãy giờ nằm sổng sượt dưới mặt đất, vụt chồm, lên nhảy bổ vào lòng lão Động Chủ gào to:

- Gia gia... không thể được, không thể được.

Không ngờ đứa con thân yêu của mình có hành động kỳ quặc như thế, lão Động Chủ đành phải ngưng tay, thét to:

- Ô kìa... con... Chớ nên đến gần...! Nguy hiểm.

Tiếng "bốp" khô khan vụt nổi lên!

Một chiếc đầu lâu, bị bắn vỡ tung ra, máu tươi trào ra như suối, tiếp theo đó một thi thể không đầu, lão đảo vài vòng rồi ngã huych xuống đất, rung rung co giật đôi lần, đoạn từ từ im bật.

Cuộc diện thay đổi quá nhanh, cả thấy đều bàng hoàng ngơ ngác.

Thi thể nằm dưới đất lại chính là Ngũ Độc Thần Quân.

Nào ai học được chữ ngờ, sự ngăn cản của Hoa Trung Tú, làm ám khí của lão già không thể phóng ra được, luồng chỉ phong Đàn Chỉ Thần Thông của Tử Lăng, tự do bay thẳng vào đầu lão ta, và ô hô, một đời oanh liệt đành mạng vong di tuyệt.

Sáu kẻ thuộc hạ mục kích chủ nhân bị giết một cách vô cùng thảm khốc, liền hươu kiếm lên định xông vào báo thù, nhưng vừa tiến được vài bước, mấy gã ấy không hẹn đồng thanh đứng dừng lại, đưa mắt nhìn nhau, đứng yên nín lặng.

Trong lòng họ có cảm giác gì đây?

Phục thù cho chủ ư?

Họ tự cảm thấy sức họ còn non kém quá so với tài nghệ của Tử Lăng. Vả lại chủ nhân thác đi, họ như con rắn không đầu.

Những lời bí mật được Nhất Thốc Dã Tẩu tiết lộ ban nãy, làm cho họ có một mộng tưởng thoát thân khỏi động, mà từ bao nhiêu năm nay, giấc mộng ấy bị bóp chết trong cõi lòng, và dưới sự thống trị độc tài của gã Ngũ Độc Thần Quân.

Cái chết bất ngờ thê thảm của cha già, làm cho Hoa Trung Tú như kẻ mất hồn... Giây lâu, nàng như vực tỉnh, nhảy bổ nhào xuống ôm lấy thi thể cha già gào thét nức nở:

- Gia gia... gia gia... Trời ơi!

Tiếng khóc não lòng quá, cả thấy đều mũi lòng rơi lệ.

Thiếu nữ vì quá đau thương, khóc thét lên rồi ngã nhào xuống, mê man bất tỉnh!

Thấy cảnh thương tâm quá, Tử Lăng vội bước đến dùng thuật Thôi Cung Quá Huyệt chà xát huyết mạch cho nàng.

Giây lâu, Hoa Trung Tú dần hồi tỉnh lại.

Cánh tay tàn phế, tuổi lệ tuôn trào, mái tóc rối bong, sắc diện ảo não, tiếng khóc nức nở của nàng vang bên một thi thể không đầu, cảnh tượng não lòng ấy, không ai có thể ngăn cản được giọt lệ.

Tử Lăng chấp tay thi lễ, nhìn Hoa Trung Tú, chàng cất giọng thành khẩn thốt:

- Hoa cô nương! Việc không may xảy ra cho lệnh tôn, tại hạ cảm thấy cõi lòng đau xót vô cùng.

Thần sắc của Hoa Trung Tú lúc bấy giờ như một pho tượng đá trầm lặng, không cảm giác, không linh hồn, sự đau khổ quá mức đã làm cho con người nàng khô héo cô đọng lại.

Vấn Tử Lăng thở dài, rồi tiếp:

- Thật tình do một lúc lỡ tay, chứ tại hạ nào muốn giết thác lệnh tôn bao giờ!

Hoa Trung Tú lạnh nhạt đáp:

- Giết thác gia gia, không phải công tử mà chính là... Hoa Trung Tú này!

- Trời! Sao lại là cô nương?

Đưa tay gỡ lấy món ám khí từ năm ngón tay cứng đờ co quắp của Ngũ Độc Thần Quân ra, nàng chậm rãi tiếp:

- Với mười sáu viên Bá Độc Trung Hồn Hoàn này nếu tung ra một lượt, thì dù cho công tử một thân cô tám sanh mạng đi nữa, cũng khó thoát khỏi sự chết một cách chắc chắn. Lúc này vì lòng tôi bất nhẫn, nên đã cản ngăn gia gia, làm cho ông sơ hở sự đề phòng, để đến nỗi phải chết một cách thê thảm dưới chỉ phong của công tử.

Tử Lăng ấp úng thốt:

- Đối với sự an nguy của tại hạ, kỳ thật ra cô nương đã chiếu cố quá nhiều. Mặc dù là mười mấy viên ám khí được tung ra một lượt đi nữa, nhưng tại hạ tin chắc rằng vẫn còn đủ sáng suốt để né tránh kia mà.

Khẽ "hừ" một tiếng, Hoa Trung Tú gằn giọng thốt:

- Đâu có phải là một việc đơn giản như công tử đã tưởng, rất tiếc rằng công tử còn chưa hiểu được sự lợi hại khủng khiếp của môn ám khí ấy.

Vừa nói xong, nàng dùng cánh tay còn lại, nhặt một viên ám khí tung mạnh về phía trước mặt...

Cảnh tượng kinh hoàng xảy ra, sau khi nổ tung, một luồng hắc khí, bao phủ một trượng vuông vức, hắc khí cô đọng giây lâu, mới dần dần tan biến.

Tử Lăng khẽ nheo mày hỏi:

- Uy thế của nó ở đặc điểm nào mà tại hạ vẫn còn chưa nom thấy?

- Công tử hãy chú ý xem kỹ vùng bị hắc khí bao phủ kia kìa.

Sau khi nhìn kỹ, Tử Lăng bất giác giật mình đánh thót, hơn một trượng vuông vức ấy, tất cả thảo mộc đều khô héo lại, rồi lụi tàn dần...

Hoa Trung Tú trầm ngâm tiếp:

- Uy lực của một viên là như thế, từ thảo mộc cho đến tất cả những sinh vật đều bị tiêu diệt, mười sáu viên đồng tung ra một lượt, thử hỏi công lực phá hoại của nó ghê gớm đến bậc nào?

Vấn Tử Lăng cảm động thốt:

- Mọi thịnh tình của cô nương, tại hạ suốt đời sẽ không quên được, rất tiếc là sự việc xảy ra đến nông nỗi này.

Hoa Trung Tú vụt cười lên sặc sụa như điên:

- Trời...! Thịnh tình...! Thịnh tình...! Nếu nó có sẵn từ thuở gặp nhau.

Nàng đưa cánh tay nhầy nhụa ra, rồi tiếp:

- Từ lúc cánh tay này đứt đi rồi, thì cũng như mối tình của tôi cũng đứt đi từ đấy.

Tử Lăng ngậm ngừng hỏi:

- Nhưng... tại sao cô nương lại có hành động như thế?

- Tôi đã bảo rằng, tôi không muốn cho công tử chết thê thảm ở trong động này, muốn giết thác chàng là đợi sau khi chàng rời khỏi nơi đây... Nhưng hiện tại, chàng hãy đi đi. Tôi bằng lòng cho chàng rời khỏi nơi đây một cách an toàn.

Nhất Thốc Dã Tẩu bước tới, lão rung lên vì cảm động:

- Lòng khoan hồng độ lượng của cô nương làm tôi xúc động, cô nương thật là một bậc cân quốc anh thư.

Hoa Trung Tú lạnh lẽo ngắt lời:

- Xin cảm ơn lão bá. Tôi chán lời khen tặng quá nhiều rồi! Bây giờ tôi mới thức tỉnh ra rằng, nếu không phải phần số của mình thừa hưởng, thì sự cưỡng cầu chỉ là vô ích mà thôi. Văn Tử Lăng! Tôi chẳng hận chàng đâu! Nhưng mối thù giết cha này, một ngày nào đó tôi sẽ tìm chàng để rửa cho xong mới được.

Mặt đỏ như gấc chín, Văn Tử Lăng nửa hổ thẹn, nửa bối hời. Chàng không ngờ chỉ trong khoảnh khắc, từ một thiếu nữ đánh đá lả loi, vụt trở thành một nhà tu hành, với một cõi lòng yếm thế và một đức tính từ bi khoan hồng đại lượng.

Đứng trước mặt nàng thiếu nữ cụt tay, chàng vụt cảm thấy mình bé nhỏ quá, trước sự hy sinh cao cả của nàng.

Nín lặng giây lâu, Hoa Trung Tú vội quay ngoắt người lại, với vẻ nghiêm trang, nàng hướng về sáu tên thuộc hạ thốt:

- Sáu vị là bạn tốt của cha già tôi. Tuy rằng chủ tớ, nhưng cha tôi sanh tiền đối với sáu vị xem như tình ruột thịt, mà lẽ ra tôi phải tiếp nối cơ nghiệp của cha tôi, nhưng... tôi tự cảm thấy lòng trời không muốn Tử Vong Động này tồn tại nữa, nên tôi nhất định giải tán tất cả nhóm người của chúng mình. Chư vị sẽ tự do rời khỏi nơi đây, tự tìm lấy lẽ sống lương thiện chính nghĩa hơn mà lập lại cuộc đời. Trước khi rời khỏi nơi đây, tôi có đôi lời yêu cầu chư vị hãy giúp tôi hoàn tất vài công việc.

Sáu thuộc hạ đồng thanh đáp:

- Công Chúa cứ tự tiện nói ra, chúng tôi dù có phơi gan trái mật cũng chưa đền đáp được công ơn cố chủ...

Gạt sạch mớ lệ còn đọng trên mi, Hoa Trung Tú tiếp:

- Sự trung thành của quý vị làm tôi cảm động vô cùng, kỳ thật những việc sau đây không có gì khó khăn cho lắm. Điểm thứ nhất, chư vị hãy giúp tôi kiến trúc một mộ huyết nơi ngoài sơn động, cho cha già tôi được yên phận nơi suối vàng. Điểm thứ hai, khí độc nơi

son động này rất nguy hại, không nên lưu giữ lại ở thế gian này, chư vị và tất cả sau khi rời khỏi động này, hãy dùng đá đóng kín động lại. Còn điểm thứ ba, chính lão Nhất Thốc Dã Tẩu đã nói không sai, những quả Vô Diệp Thảo Quả này nếu chư vị dùng bốn quả nhỏ hoặc hai quả lớn, những độc tố tích tụ trong mình từ lâu, có thể hoàn toàn tan biến hết. Thôi, già từ chư vị.

Hai vị thuộc hạ râu dài xúc động nói:

- Chúng tôi hứa sẽ y lời căn dặn của Công Chúa. Nhưng việc mai táng đại lễ của lệnh tôn, chẳng lẽ Công Chúa không ở lại để chứng kiến?

Nước mắt giàn giụa, thiếu nữ đáp:

- Đất này là chỗ đã gây nên bao cảnh đoạn trường tang tóc. Riêng phần tôi, được tách xa nó sớm chừng nào tốt chừng nấy. Một ngày nào đó, tôi sẽ về đây để tế mộ cha già.

Nàng quỳ xuống trước thi thể cha già bái biệt bốn lạy, miệng khấn vái lẩm nhẩm:

- Sự bất hiếu của con đã làm liên lụy đến gia gia... Con nguyện rằng một ngày nào còn sống trên trần này, thì mối cừ thù này, con quyết trả cho xong... Gia gia...! Nếu cha không trách sự lỗi lầm của con thì nếu có linh, xin hãy phù trợ cho đứa con yếu đuối này, để chống chọi với một cuộc đời đầy cay nghiệt!

Nàng quay lại nhìn Tử Lăng, rồi tiếp:

- Này chàng họ Văn kia...! Chàng nên nhớ kỹ...! Một ngày nào chúng mình gặp lại nhau, chính là ngày ấy sẽ có một trận chiến đấu sinh tử giữa chúng ta. Nếu tôi chẳng báo được phụ thù, thì cũng sẽ bị thác dưới tay chàng.

Tử Lăng ngại ngùng ấp úng:

- Sự thể đã như vậy, tùy thuộc nơi quyết định của cô nương đấy.

Hoa Trung Tú lặng lẽ quay ngoắt người lại, rồi cương quyết cất bước đi ra...

Nhất Thốc Dã Tẩu vội vã gọi to:

- Này, cô nương, hãy khoan.

Hoa Trung Tú giật mình đứng dừng lại...

Lão già tiếp:

- Cô nương quên mất độc tố ở trong mình của cô nương hay sao?

Hoa Trung Tú gật đầu:

- Đa tạ lão bá đã gọi tôi thức tỉnh.

Nàng vội vã đến bên gốc cây, hái xuống bốn quả nhỏ, ngấu nghiến nuốt vội cho xong, rồi lập tức quày quả bước ra, trong nháy mắt bóng nàng đã biến mất sau khúc quanh của sơn động.

Giây lâu, Nhất Thốc Dã Tẩu cất tiếng, đánh tan bầu không khí nặng nề tang tóc của sơn động:

- Văn tiểu hiệp! Chúng mình nên khởi hành được rồi!

Nói đoạn bước đến bên rào, đưa tay lão chọn sáu quả khá to, hái xuống hướng về sáu vị thuộc hạ thốt:

- Hoa cô nương đã đi xa rồi. Hiện tại muốn nhận chúng tôi là bạn hay thù, tùy ở tôn ý của quý vị.

Trong bọn có hai vị râu dài lớn tuổi nhất, đứng ra nghiêm sắc mặt nói:

- Chúng tôi là thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân, kỳ thực ra cũng là những tên tù phạm không khác mấy, hôm nay chúng tôi được thoát khỏi đây để hưởng lại tự do, chính hai người mới là ân nhân của tôi. Nhưng dù sao đi nữa, Ngũ Độc Thần Quân vẫn là chủ nhân của tôi tự bao giờ, mối cừ thù này chúng tôi sẽ mãi mãi không quên. Chư vị có thể an toàn mà rời khỏi động này như lệnh của Công Chúa lúc nãy. Ngày nào đấy, nếu hơi thở của chúng tôi còn, thì mối thù này, chúng tôi quyết rửa sạch mới nguôi.

Nhất Thốc Dã Tẩu điềm nhiên mỉm cười:

- Mỗi người đều có chí hướng riêng, không thể tổng hợp lại để suy luận thiệt hơn, còn chuyện về sau, tùy ở sự quyết đoán của chư vị đấy! Thôi giã biệt nhé!

Nói xong, lão đưa mắt ra hiệu cho Tử Lăng và Giang Thu Lăng lui bước.

Chàng trai trẻ đầu nặng như chì, mặc nhiên im lặng, rồi cùng Thu Lăng lặng lẽ bước ra.

Nhất Thốc Dã Tẩu đã nhanh nhẹn đi trước dẫn đường, những địa đạo đối với họ dường như quen thuộc từ lâu, trong phút chốc ba người đã ra khỏi động. Trước mặt động một vùng núi non cắm tú bao quanh, ngọn thu phong hây hây thổi, hương hoa rừng theo gió thoảng đưa gây cho họ một cảm giác như vừa ở giấc mơ hồi tỉnh lại.

Nhất Thốc Dã Tẩu vội đem Vô Diệp Thảo Quả ra chia đều mỗi người hai quả.

Mùi thơm ngát ngát ngào của Vô Diệp Thảo Quả vừa qua khỏi cổ, một nguồn sinh lực dồi dào đột nhiên xuất hiện, họ cảm thấy tinh thần sáng khoái, công lực tăng tiến bội phần.

Không chậm trễ một phút nào, họ bắt đầu nhắm trước mặt, tiếp tục cất bước lên đường.

Rời khỏi vùng nguy hiểm hơn mười mấy dặm, đến một đoạn đường bằng phẳng, lúc bấy giờ ba người mới an tâm rảo bước chậm lại.

Văn Tử Lăng quay sang Giang Thu Lăng, ôn tồn hỏi:

- Lăng muội! Đêm hôm ấy, tiểu huynh vì bị một tên trong bọn của một môn phái bí mật dẫn dụ rời khỏi lữ quán, đến khi trở về đã vắng bóng em, thấy tấm danh thiếp "lời hẹn Tử Vong" trên vách nên mới lần mò đến Tử Vong Động này! Tại sao Lăng muội lại rơi vào tay bọn chúng một cách dễ dàng thế?

- Lời hẹn Tử Vong! Lão Ngũ Độc Thần Quân chết bầm ấy, sau khi mời tôi ra khỏi phòng, hấn bảo rằng Lăng ca đã được lão mời làm khách nơi động phủ của lão, và có chuyển lời nhắn nhủ bảo tôi phải lập tức theo hấn đến đấy! Thoạt tiên tôi không tin, nhưng sau khi ghé mắt trông vào phòng thì Lăng ca đã vắng bóng, nên bất đắc dĩ phải theo hấn về động. Nào ngờ sau khi vào động, thì đã lọt vào âm mưu sâu độc của hấn và bị bắt giam cầm.

Tử Lăng trầm ngâm thốt:

- Cuộc diện xảy ra rất phức tạp ly kỳ, đêm hôm ấy tiểu huynh cũng bị chúng gạt và rơi vào sào huyệt của bọn U Minh Giáo.

- U Minh Giáo là cái quái gì nhỉ? Em chưa từng nghe đến tên ấy bao giờ?

- Nếu tường thuật lại, sẽ mất rất nhiều thời giờ, tiểu huynh tóm tắt sơ lược cho em nghe... Đây chỉ là một sào huyệt của một Phân Đoàn trong ba mươi sáu Phân Đoàn khác của một giáo phái, mà thế lực cực kỳ hùng hậu. Có một điểm rất đặc biệt là Thái Thượng Giáo Chủ của môn giáo phái ấy lại là ngoại tổ mẫu của em, là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm.

-Ồ! Lại có chuyện lạ đời như thế! À này... Lăng ca! Anh này giờ chưa giới thiệu cho em được rõ, lão bá này là ai?

Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Anh quên khuấy mất! Lão tiền bối này chính là cụ già mà em tìm mãi ở Đại Hoang Sơn mấy chục ngày trời vẫn không gặp đấy.

Giang Thu Lăng kinh ngạc kêu to:

- Thế ra lão bá đây là Nhất Thốc Dã Tẩu đấy à?

Lão già gật đầu mỉm cười:

- Lão quen ẩn danh, sanh sống nơi rừng núi, đi không hẹn, trú không nơi, muốn tìm gặp đâu phải là chuyện dễ.

Như trút được một gánh nặng, Giang Thu Lăng thở phào nhẹ nhõm, nàng tươi cười thốt:

- Nhưng hiện tại lão bá lại đang đứng trước mặt chúng tôi đây này!

Lão già cười đáp:

- Ô! Người đời ly hiệp đều có số cả, người xưa thường hát:

“Mài tận gót giày không gặp gỡ.

Tương phùng toàn bất phí công phu.”

Hà hà... Tuy là nói vậy, chứ lão và Văn tiểu hiệp suýt chút nữa đánh vỡ đầu ra rồi mới quen biết được đây.

Lão già bèn đem sự việc ở tử quán, và cả hai bị lạc vào sào huyệt của bọn U Minh Giáo sơ lược thuật lại cho nàng nghe.

Giang Thu Lăng trầm ngâm suy nghĩ giây lát, rồi hỏi tiếp:

- Về vấn đề ngoại tổ mẫu của cháu và câu chuyện Hiệp Lẽ Sơn, chắc lão bá đã nghe qua rồi. Trước khi lâm chung ngoại tổ phụ của cháu có căn dặn cháu, cố tìm cho gặp lão bá, hỏi cho rõ lai lịch căn nguyên, để cháu khỏi thắc mắc mãi về vấn đề cội rễ.

Lão già nheo mày ra chiều suy nghĩ, đoạn chậm rãi đáp:

- À, câu chuyện ấy có quan hệ đến danh dự của một người, mà lão phu hiện giờ chưa có thể quả quyết được chuyện giả chân, nên không tiện nói ra được.

- Ô! Thừa lão bá, chuyện đã xảy ra cách đây mười bảy năm trời, đâu có sự bí mật nào mà tồn tại mãi với khoảng thời gian dài đằng đằng ấy.

Lão già trình trọng đáp:

- Không phải là lão không khứng nói ra, nhưng trong câu chuyện ấy còn một việc, chưa được phân minh, chưa có bằng chứng xác thực, nên lão không thể tuyên bố một cách hồ đồ được. Tuy rằng vậy, nhưng có một việc chứng minh chắc chắn là người đã khuấy động cả giới võ lâm giang hồ mười bảy năm trước, Túy Tâm Tiên Tử Giang Thanh Quân là mẹ ruột của cháu đây.

Không ngạc nhiên cho lắm, thiếu nữ dịu dàng hỏi:

- Lão bá có thể đoán chắc như thế chứ?

- Chắc chắn như vậy, không sai đấy cháu.
- Thế còn nàng Giang Tâm Mỹ?
- Nàng cũng là con ruột của Túy Tâm Tiên Tử.

Thiếu nữ rất đỗi ngạc nhiên:

- Thì ra tôi và nàng là hai chị em ruột?
- Không những thế mà là chị em song sinh đấy.

Văn Tử Lăng bỗng xúc động mạnh, chàng vụt nhớ sức lại, thảo nào vóc dáng của hai nàng, mặt mũi lời nói cho đến cử động đều giống như khuôn đúc.

Văn Tử Lăng bỗng vỗ tay cười to:

- Phải rồi! Lão tiên bối nói rất đúng, sự thật đã chứng minh như thế.

Lúc ở Hồng Phong Cốc, Thu Lăng đã từng gặp qua Giang Tâm Mỹ một lần, nhưng lúc ấy về đêm, trời tối mịt mờ, vả lại nàng bị trói gô như lợn, thật ra cũng khó nhìn kỹ cho được.

Bỗng nhiên “huych” một tiếng, một người đang ngã xuống mặt đất. Nàng vừa định mở miệng hỏi thêm, bất giác giật mình quay lại. Thì ra người té nhào xuống đất ấy không phải ai xa lạ, lại chính là người mà nàng yêu quý nhất đời: Văn Tử Lăng!

- o O o -